

17 Απριλίου 2018

Το Μυστήριο της Εξομολογήσεως στην εποχή μας

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Η 7^η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, πραγματοποιήθηκε σήμερα στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Ομιλητής ήταν ο **Αρχιμ. Βαρνάβας Γιάγκου**, Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίας Θεοδώρας Θεσσαλονίκης, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα «*Διακονώντας το Μυστήριο της εξομολογήσεως στην εποχή μας*».

Ο ομιλητής παρατήρησε ότι η μετάνοια είναι στάση ζωής, η επανατοποθέτησή μας έναντι του Θεού, είναι δώρο Θεού, μια νέα ζωή. Γι' αυτό, ο πνευματικός οφείλει να λαμβάνει υπόψιν τα δεδομένα της κάθε εποχής, για να εμπνέει στους ανθρώπους την διαδικασία της μετανοίας. Σημείωσε, επίσης, ότι στο όνομα της υπακοής, δημιουργούνται, συχνά, προσωπικότητες που δεν ξέρουν να ζουν. Η υπακοή είναι τρόπος πνευματικής σχέσης με τον Θεό και όχι με τον πνευματικό. Οφείλει ο πνευματικός να γνωρίζει τα όριά του και να κατευθύνει τους ανθρώπους προς τον Θεό και όχι προς τον εαυτό του, εμποδίζοντας, έτσι, την μετάνοια. Μπορούμε να ομιλούμε για υπακοή μόνο αν αποκαταστήσουμε το αληθινό της νόημα, που είναι η ανάδειξη της προσωπικής ευθύνης έναντι του Θεού.

Ο π. Βαρνάβας αναφέρθηκε στην ανάγκη διαμόρφωσης ήθους μετανοίας και εμπειρίας της αγάπης του Θεού, έργο που ανήκει στον πνευματικό. Αυτός οφείλει να εκπέμπει ειρήνη και να διαμορφώνει κλίμα εμπιστοσύνης, που είναι μια διαρκής πορεία, που συνεχώς δοκιμάζεται. Τόνισε, επίσης πόσο σημαντικό είναι ο πνευματικός να μπαίνει στην θέση του εξομολογούμενου, να εξατομικεύει και όχι να γενικεύει τα πράγματα, να μην μελετά τις αμαρτίες, αλλά να διαμορφώνει πρόσωπα. Στο πλαίσιο αυτό, οφείλει να ενεργεί με τέτοιο τρόπο, ώστε οι εξομολογούμενοι να νιώθουν ότι τους συμπονά και δεν λειτουργεί αφ' υψηλού.

Ο ομιλητής παρατήρησε τον κίνδυνο εκτροπής της διαδικασίας της μετανοίας σε ψυχανάλυση κυριαρχίας, για τον έλεγχο της ζωής των άλλων, ένας ρόλος που επ' ουδενί αναλογεί τον πνευματικό. Σημείωσε, ακόμα, πόσο σημαντικό είναι ο πνευματικός να βρίσκεται σε διαρκή μετάνοια γιατί, σε αντίθετη περίπτωση, δεν μπορεί να ασκεί το έργο της πνευματικής πατρότητας. Οφείλει να ανακαινίζεται διαρκώς στην μετάνοια, στην προσευχή, να υποχωρεί, για να είναι παρών ο Χριστός. Ο καλύτερος πνευματικός είναι αυτός που γνωρίζει ότι δεν μπορεί να

καθοδηγήσει κανέναν και κάνει χώρο στον Χριστό.

Μίλησε, ακόμα, για τον μεγάλο πειρασμό της εξομολόγησης, που είναι η απουσία του Χριστού από το Μυστήριο, που το μετατρέπει σε ψυχολογικό γεγονός, σε πνευματική απάτη. Αυτό έχει ως συνέπεια την εξάντληση του πνευματικού και την ψυχρότητα του πιστού.

Ως προς την χρήση των επιτιμίων, παρατήρησε ότι οφείλει ο πνευματικός να νοιώσει τους ανθρώπους ως δικά του μέλη, πριν τα χρησιμοποιήσει. Το πρώτιστο είναι όχι να προστατεύσουμε τον Θεό από τις αμαρτίες μας, αλλά την ψυχή μας, να νιώσει ο άνθρωπος ότι έχει αξία, να παρηγορηθεί, να απογυμνωθεί από την βρωμιά της και να μην αισθανθεί την απόρριψη. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο έχουν αξία οι κανόνες και τα επιτίμια.

Στο σημείο αυτό, αναφέρθηκε σε δύο συνήθειες εκτροπές: Η πρώτη είναι η αδιάκριτη αυστηρότητα, που είτε οδηγεί στην έξοδο από την Εκκλησία, είτε σε μια νοσηρή θρησκευτικότητα. Η δεύτερη είναι η αδιάκριτη επιείκεια, που ξεφεύγει από το Ευαγγελικό μέτρο και νομιμοποιεί την αμαρτία. Δεν πρέπει η επιείκεια να γίνεται εμπόδιο, αλλά εφόδιο μετανοίας.

Τέλος, ο π. Βαρνάβας, κάλεσε τους κληρικούς μας να γίνουν πατέρες συμπονετικοί, να ασκούν την αγωγή της ελευθερίας, γνωρίζοντας ότι δεν πείθουν, πλέον, οι αυθεντίες, οι απειλές της απωλείας, αλλά χρειάζεται να ενεργοποιείται το φιλότιμο, η αποδοχή, το χαμόγελο, η κατανόηση, ο σεβασμός και η αγάπη. Να μεταδίδουμε στους ανθρώπους την χαρά του Χριστού, γιατί η μετάνοια είναι η πηγή της χαράς.

Ακολούθησε γόνιμη συζήτηση και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον **Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Ιγνάτιο.**